

Bezoek april 2018

Weer terug in Gaza! Na 1 weigering en meerdere keren uitstellen, ben ik eindelijk weer in de Open Studio. De eerste ontmoeting op de agenda bleek illustratief voor elke volgende ontmoeting die ik zou hebben. Op weg naar onze basis in Khan Younis passeerden we Dr Bashar in Gaza-stad. In 10 minuten schilderde hij de situatie in Gaza sinds de laatste twee weken. En het is echt slecht.

Ongeveer 30 mensen zijn gedood, duizenden zijn gewond geraakt (waarvan een groot deel door explosieve kogels, wat resulteert in een ongekend aantal amputaties van ledematen) en zelfs op het ambulancepersoneel is met scherp geschoten. Daarbovenop zijn er onregelmatigheden met de uitbetalingen aan alle werknemers van Palestijnse overheidsorganisaties. Kort gezegd betekent dit een medische en financiële crisis in een samenleving die op zichzelf al op instorten staat door onvoldoende werk, voedsel, elektriciteit, drinkwater, medicijnen en medische apparatuur.

Denk maar eens aan een ziekenhuis bij jou in de buurt... Stel je nu voor dat ze daar ineens te maken krijgen met honderden zwaargewonden. Stel je nu dit ziekenhuis voor met de helft aan artsen, uitval van elektriciteit, slechts de helft van de medicatie op voorraad en geen ziektekostenverzekering voor de (vaak arme) patiënten. Dit is Gaza in april 2018.

Elke persoon die ik ontmoet, is ofwel verwant aan iemand die gewond is geraakt of iemand die zijn loon niet heeft ontvangen (of allebei) en ze hebben daarbij allemaal een verhaal bij te vertellen.

Het enige dat dit alles draaglijk maakt, is dat, ongeacht de situatie, de mensen hier gewoonweg geweldig zijn. Ze tonen kracht, vriendelijkheid, ze houden hoop, ze maken grappen en er is altijd veel gelach, dans, zang en muziek. Hoewel ik wel moet zeggen dat het deze keer toch voelt alsof het iets meer moeite kost.

Samen reichten we onze ruggen, besluiten om de buitenwereld even te negeren en dat we van dit bezoek een geweldige tijd gaan maken.

Het team heeft hard gewerkt aan het ontwikkelen van nieuwe ideeën voor hun lessen. Met veel plezier en enthousiasme nodigen ze me uit deel te nemen aan een aantal van de nieuwe activiteiten. Samen met de kinderen genieten we van de uitbarstingen van plezier en creativiteit.

Naast het reguliere werk in de Open Studio organiseren we ook een aantal uitstapjes met de kinderen en het team naar andere culturele organisaties in Gaza. Voor een van de uitstapjes bezochten we een geweldige uitvoering van de organisatie "Theatre Day". Ze speelden op een van de UNRWA scholen en nodigden ons uit om ons daarbij aan te sluiten. We gingen met een groep dove kinderen (en een vertaler). De kinderen waren in het begin wat nerveus om naar een "gewone" school te gaan, maar toen ze daar gelijk werden opgenomen en geaccepteerd door de andere kinderen, hadden ze een geweldige tijd en genoten erg van de show.

Tegen het einde van de reis arriveert er nog meer Nederlandse gezelligheid in Khan Yunis. Een super kort bezoek van Ingrid, die enkele vergaderingen kwam bezoeken, en een langer bezoek van choreograaf Pieter de Ruiters. Pieter kwam naar Gaza voor project Phoenix, een dansvoorstelling gecreëerd door de Franse choreograaf Eric Minh Cuong Castaing in samenwerking met Ballet National de Marseille. Deze voorstelling maakt gebruik van dansers en drones om een link te leggen tussen het leven in Frankrijk en het leven in Gaza. Samen met Pieter ontmoeten we een groep breakdancers en freerunners om een film op te nemen die in deze voorstelling zal worden getoond. De danser van onze Open Studio werkt ook mee aan deze voorstelling. Hij werkt rechtstreeks met Eric via Skype en zal uiteindelijk ook optreden, live in Frankrijk, met behulp van deze technologie. Het is allemaal heel spannend en je zult zeker meer hierover horen in mijn volgende blog.

Zoals altijd eindigde ik mijn week met een groep kinderen die me hun nieuwe Dabke dansen lieten zien.

Er is zoveel energie en zoveel talent! Nergens zag ik de noodzaak en het positieve effect van kunst en dans zo duidelijk als hier, met deze kinderen, in deze omgeving van uitersten.

Hoewel het nooit echt gemakkelijk is om hier te zijn, kan ik toch niet wachten om weer met ze samen te werken.

(M.C. Esher in Gaza)